

ভাউৰা পুৰাণ

শ্ৰীপ্ৰসন্ন চন্দ্ৰ বৰুৱা সংগ্ৰাহক

প্ৰকাশক—

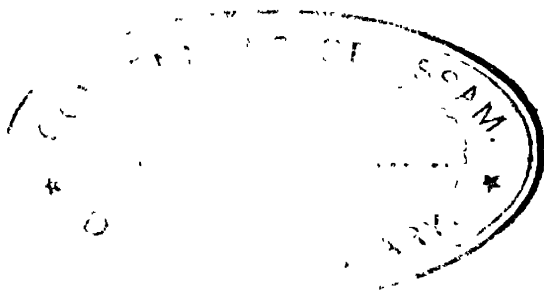
শ্ৰীকৰুণা কান্ত বৰুৱা

ৰজনীপ্ৰভা এজেন্সী।

পো: অা: — কমাৰকুছি. কামৰূপ।

৪ৰ্থ বাৰ, ১৩৬১ চন]

[বেচ — চাৰি আনা

ভাউৰা পুৰাণ

কৈনা চোৱা—

দিহা—

এ মোৰ দুখেৰ কপাল, দুখেৰ কপাল ।

এৰ ঘৰে তাৰ ঘৰে বহি তাপিলাৰ খেদলো ছাল ॥

ডাঙৰ মানুহৰ ঘৰক গেলো কৈনা চাও বুলি ।

তাৰ আপি বিয়া নকৰাও কুক কুটা চুলি ॥

চহৰৰ আপি নকৰাও বিয়া ছপি থাকে হোকা ।

গাৱৰ আপি বিয়া নকৰাও বাখ্ৰা খোজে ঢোকা ॥

চহকীৰ আপি নকৰাও বিয়া চাৰি ফুৰে গৰু ।

নদীৰ পাৰত বিয়া নকৰাও ভৰিৰ ডিমা সৰু ।

উজনীত বিয়া নকৰাও মাৰিৰ নাজানে ফোটা ।

নামনীত নকৰাও বিয়া দেখাতে বৰ মোটা ॥

ভাটীত বিয়া নকৰাও বাছি লৱে বৰ ।

নিজ গাৱত বিয়া নকৰাও গালত মাৰে চৰ ॥

পূব পশ্চিম উত্তৰ দক্ষিণ কৈনা ফুৰলো চাই ।

যিবা এটা কৈনা পালো হাগ্ৰাব কটি নাই ॥

মাক বাপেকৰ আছিল আদৰুৱা আপি ।

সমনীয়া বৰ পাই মোক বিয়া দিলা জাপি ॥

বুঢ়ীৰ গুণ—

দিহা—

এ বুঢ়ী হকুৱাইলো বে ।

হায় হায় বুকৰ বুঢ়ী হকুৱাইলো বে ॥

মোৰ বুঢ়ীৰ গুণৰ কথা কিনো কম মই ।

বান্ধি বাঢ়ি আগে খাই পিছে খাও মই ॥

ধান কেটা বানো মই বুঢ়ী থাকে ঘুমেই ।

গাত হাত দিলেকি তাই জাপ মাৰি উঠে ॥

বৰ কথা কবা নৰো বুঢ়ীৰ আগত বাপা ।

খং কৰি উঠি তাই মোৰ মুখত দেই সোপা ॥

বাতি হাল মজিয়াত হাগি ধৰে তাই ।

পুৱাই উঠি কোদাল ধৰি পেলাই দেও মই ॥

দিনে বাতি পৰে হেতি কৰি থাকে মেল ।

মই যদি গালি পাবো চৰেই ভাঙে গাল ॥

মোৰ বুঢ়ীৰ গুণৰ কথা কবৰ সীমা নাই ।

বান্ধি বাঢ়ি উঠি তাই চকতেই খাই ॥

হাতত খালে হাইঠা খৰে ভৰিত খালে উই ।

আমাৰ বুঢ়ীৰ কি ৰূপ চাবা খাৰছটা মুই ॥

দিহা— আই হেৰে যাগৈ যা, বোপাই হেৰে নাযাও যা
নেগালি হবো কিয়া, পুরালি হব বিয়া,

আই হেৰে যাগৈ যা ।

নোন থৈ আহিলি ক'ত ঐ চেনেহী
খাৰ থৈ আহিলি কত ।

খোখা বাজাৰ ঘৰতে লুতুৰ কৰি বহিলি
পৈয়েবেক এবিলি ক'ত ॥

চিলাই পুঠি মাছ নিলা হৰি হৰি
চিলাই পুঠি মাছ নিলা ।

খোখা বাজাৰ ঘৰবে শিলিখা মাদলী
চেনেহীৰ গলতে দিলা ॥

ধান তলিত বান্ধিলো বোজা হৰি হৰি
ধান তলিত বান্ধিলো বোজা ।

আজিহে চেনেহী নৰিয়া পৰিছে
খেদ্লাক লগাইছে ওজা ॥

উলি তামোলৰ পুলি হৰি হৰি
উলি তামোলৰে পুলি ।

আজিহে চেনেহীক খোখা বাজাই লৈ যাই
চেনেহীৰ হাতত ধৰি ॥

খোখা বাজাৰ বাবীতে এক ডালি বগৰি
টিয়াই ধুনি ধুনি খাই ।

খোখা বাজাই জোকাৰে কেতকী বোটালে
হৰিমল গোচৰক যাই ॥

ভাউৰা পুৰাণ

টোপনীৰ গীত—

মুকলীয়ে—টোপনী টোপনী ঐ আবে টোপনী
টোপনীৰ কলৰ তলত ঘৰ।

আমাৰে ঘৰকে নাহিবা টোপনী
শাহু আইৰ উঠিছে জ্বৰ ॥

হেৰ টোপনী হালিয়া জালিয়া পৰে গাও ॥

হেৰ টোপনী হালিয়া জালিয়া পৰে গাও,

মুকলীয়ে—ধান মুঠি বানিলো চাল মুঠি কাৰিলো

মাইথৈৰ ঘৰক যাও বুলি।

শাহু ভাই খাইটী যাবকে নেদিলো

তাইৰে মূৰ খাও বুলি হেৰ—

মুকলীয়ে—কেহিনি চিঙিম মই সূতাৰে চেউনী

কেহিনি চিঙিম মই মাল।

তাতৰ খৰা পাজি হাততে পৰি বল

টোপনী হল মহাকাল ॥

মুকলীয়ে—দেৱবটো মৰি যাক, ননদটো ওলাই যাক

বুঢ়া শহুৰ তাকো থাক বাঘে।

ভকতৰ বচনে দুই ঠেঙৰ বালা লই

স্বামীটো মৰি যাক আগে ॥

মুকলীয়ে—মবোকে মবোকে শহুৰৰ পুতাকে

আমি তিৰি মাছে ভাতে খাম।

আই বোপাই তেহ্না ভালে ভালে থাকক

আমি ধেমনা ঘৰকে বাম ॥

ভাউৰা পুৰাণ

মুকলীয়ে— আইয়ো মাৰিলা বোপায়ো মাৰিলা
পিৰা যোৰাই যোমালো বাজে ।
ছককা বতাহে পাট কুলা নিলা উকুৱাই
চাউল খাল বামুণৰ চাগে ॥

গৰু কিনি—

গৰু কিনিবা যাও বুলি মাকৰ আগত কলাক ।
আঠিয়া কলে বোকা চাউলে টোপুলা বান্ধি ললাক ॥
গৰু কিনিব যাবি বাচা মালুহ নিবি মাতি ।
ধান কাটিব হৈছে বাচা নাথাকিবি ৰাতি ॥
সকৰ পৰা বাচা তই ভাউৰা কস্মু কৰলি ।
এক টেকেলি পাইনা গাখীৰ মোক খুৱাবা নৰলি ॥
কাৰো আগত নকৰি মাই লাজতে মৰিম ।
চাৰি দিন মান হলে মই খাবা নবা কৰিম ॥
আটাল ভৰা মিঠেই মাই চয় সাতোটা গাই ;
পৰব বস্তুক আশা কৰাহ ইয়াকে খাওতা নাই ॥
পুৰব দেখিব পৰা বজা পৰি উঠি আহে চকা ।
আদ্বিদ্ কৰি ভাউৰাই বান্ধি ললে টকা ॥
যাওঁতে যাওঁতে ভাউৰাৰ কানি—কাপোৰ খঙিল ।
চাউল কেইটা পানীত ধৈ গছৰ তলত ৰুহিল ॥
অহাই সহাই চায়ে ভাউৰাই কতো নাই গিৰি ।
হাবিৰ পৰা গুলাই আহিল তিনিটা ফোট মাখা তিৰি ॥

ভাউৰা পুৰাণ

সৰু জনী উঠি বোলে ডাঙৰ জনী বাই ।
আজি দেখো নদীটো পাৰ হবাব উপায় নাই ॥
আগৰ জনী যেন তেন পাছৰ জনী খাটা ।
পানী কিমান হব কোঁ বুকুৰ আতা ॥
এহি বুলি ভাউৰাই মনে গুণি চাৱেই ।
দুই কাষে দুটি কুৰ যাবি পোনে পোনেই ॥
সৰু জনী উঠি বোলে বৰ জনী বাই ।
আমাৰ দুইবো হাতত দেখো পয়চা কড়ি নাই ।
সৰু জনী উঠি পইচা বিচাৰে কানিত ।
বৰ জনী উঠি বোলে পইচা পৰিল পানীত ॥
পাৰ হবা নৰি তহতে কি কৰ্ চাহ মন ।
পইচা কড়ি নালাগে মোক দিয়া আলিঙ্গন ॥
পৰ্বতৰ কাষে কাষে বড়িয়াল বগুলা ।
চূণ খুজিবাৰ চলে মই যাম গধূলা ॥

ভাউৰাৰ ঘৰ—

চোতালৰ চাৰি কাষে চাৰিটা টিনৰ ঘৰ ।
বৰমুণ হলি যাব লাগে পৰৰ ঘৰে ঘৰ ॥
বন্ধা বাখো সাতোটা হাল বাও সাত ।
ফুমটিৰ পৰা মুঠোতে ধৰুৱাই দেই মাত ॥
ঘৰত আছিল মোৰ ককাই আক বৌ ।
তিবিৰ আগত কৈ খেদাও নাই বুলি কোঁ ।

ভাউৰা পুৰাণ

নামতা নোবোলাকৈ থাকো চকু মূজি ।
ঘৰত নাপাই ধৰুৱাই ঘায় গুটি গুটি ॥
জাগাই জাগাই কৈ ফুৰো সকলে দেই মান ।
গাওঁ কুচেলা সকলে কথাত নেদে কাণ ॥

ভাউৰা বেলেগ হোৱা—

দিহা—

সভা জাগ জাগ জাগবে লালমণি ।

আতি পালো কাল শনি ॥

পানী কাউৰী ডুব মাৰে দুয়ো হাতে থাক ।
মায়ে খিৰপৰা আনুলি আপি বেলেগ হোৱা দাক ॥
বেলেগ হোৱা দাক আপি বিপ্লব মাজত পালি ।
টেঙাৰ আঞ্জা ভাজা মাছে লালেই মাহ্‌নে খালি ॥
বন্ধপৰা হতাচিৰা তই হৈছা কাল ।
মাজ মজিয়াত পাতি দিছা ঠিয়াই তাতৰ শাল ॥
ভাগে নিলা ভাগে নিলা ভাগে নিলা গক ।
সক ডেকাৰ ভাগত পবিল ভাত বান্ধা চক ॥
ভাগে নিলা ভাগে নিলা ভাগে নিলা তেল ।
বৰ ডেকাৰ ভাগত পবিল সকলখিনি মেল ॥
ভাগে নিলা ভাগে নিলা ভাগে নিলা সিহা ।
বৰ ডেকাৰ ভাগত পবিল সকলখিনি দিহা ॥
ভাগে নিলা ভাগে নিলা ভাগে নিলা টৌ ।
সক ডেকাৰ ভাগত পবিল অশাটনি বো ॥

মাছ মাৰিবা গেছিল তাই মাছত পালাক গঠৈ ।
 আলিৰ মূৰত কাপোৰ থই তাফোল দিব ধৰেই ॥
 তাফোল দেওতে তাফোল দেওতে শামুকে কাটে ভৰি
 লালাকোৰ আগত কৰে তাই জ্বৰ উঠা বুলি ।
 মাছ মাৰিবা গেছলো মই মাছ পালো কাঠৈ ।
 সোহাইৰ দেখিব আপিগিলাকে জুলুকি পলো বাঠৈ ॥

শনি পোৱা গীত—

দিহা -

এ সন্তা জাগ জাগৰে লালমণি ।

আহি পালাক কাল শনি ॥

এহি মানব কথা ইটা সেহি মানে থওঁ ।

কাক কাক শনি পাইছিল তাৰে কথা কওঁ ॥

দশৰথক শনি পালে সমিক ঋষিক মাৰি ।

বামচন্দ্ৰক শনি পালে বনত ফুৰে ঘূৰি ॥

যুধিষ্ঠিৰক শনি পালে খেলে আছিল পাশা ।

নল ৰাজাক শনি পাই এৰে ঘৰৰ আশা ॥

বনবাস খাটিল শ্ৰীবৎসক শনি পাই ।

গণেশৰ মূৰা চিঙিল শনিক দেখাই ॥

ভূমি দান দিয়া বলি পাতালক গৈলা ।

সীতাক হৰিয় ৰাবণ সৰংশে মৰিলা ॥

অভিমান্যৰ ঘৈণীয়েক ৰাধা মহাসতী ।

স্বামীক এবিয়া ভঞ্জে কৃষ্ণ উপপতি ॥

দ্রৌপদীক ধৰিছিল নিৰা খটাস্বৰ বীৰে ।

ভীমৰ হাতত বেটা সমূলি মৰিলে ॥

শতশুক্ৰ বীৰক মাৰে সীতা পটেশ্বৰী।
 ভীমৰ হাতত কৌবৰ সৰে গৈলা মৰি ॥
 চন্দ্ৰধৰ ৰাজা আছিল চম্পক নগৰে।
 বিষহৰিৰ কোপে পৰি ডুবিলে সাগৰে ॥
 কবিশ্চন্দ্ৰ মহাৰাজা আছিল সূৰ্য্যবংশে।
 বিশ্বমিত্ৰৰ শাপে দুঃখ ভুগিলা অশেষে ॥
 যম ৰাজাক শনি পাই নব জন্ম ধৰে।
 লইলা বিদুব নাম কৌবৰৰ ঘৰে ॥
 বক্রবাহনে অৰ্জুনক পাৰিছিল গালি।
 লব কুশে ৰামচন্দ্ৰক ধুইছিল শালি ॥
 ৰাধান্ধুত কৰ্ণবীৰ জগতে ৰাখানে।
 ভায়েকৰ হাতে পৰি হবিলে জীৱনে।
 অন্তায় কৰিয়া ৰামে বালিক মাৰিলা।
 পৰজন্মে অঙ্গদেও ধাৰক হুজিলা ॥
 বৃন্দা নামে মহাসতী শঙ্খৰ ঘৰুণী।
 শ্ৰীকৃষ্ণে হৰিলেক পাতিয়া বিঘনি ॥
 দক্ষ নামে প্ৰজাপতি পূৰ্বত আছিল।
 শিল্প কোপে পৰি মুণ্ড দুই খণ্ড হৈলা ॥
 আদি কাণ্ডে ৰামে বিয়া কৰাই জানে সীতা।
 গুহক চণ্ডালে সৈতে পাতিছিল মিতা ॥
 দুৰ্য্যোধনক শনি পালে হাঁপি থাকে হোঁকা।
 অনিকঙ্ক কুৰীবে উৰাত চাপিল চৌকা ॥
 দণ্ডি ৰাজাক শনি পালে দোৰীক ধৰোতে।
 ছলি সবক শনি পালে বিছনাত মুতে ॥

জ্ৰোপদীক শনি পালে থাকে ব্ৰত কৰি ।
 দুশাষণক শনি পালাক নিয়ে চুলিত ধৰি ॥
 জ্ৰোপদীক নাঙট কৰে ৰাইজে দেই হাক ।
 আচলত ধৰি ঘূৰাই যেন কুমাৰৰ চাক ॥
 কেৱে বোলে ৰাম ৰাম কেৱে বোলে হৰি ।
 আচোক দেখিব অঙ্গ নেদেখয় ভৰি ॥
 চৰালক শনি পালাক মূৰত লৱে পাছি ।
 মুছলমানক শনি পালাক মোত পেলাই বাছি ॥
 কছাৰীক শনি পালাক গা লোধোম ধোম ।
 ডোমক শনি পালাক ঘটীয়া টিক্ৰাত লোম ॥
 মৰিয়াক শনি পালাক গড়াই ধালিৰ কাণ ।
 হিন্দু জাতিক শনি পালে বানে বাতি ধান ॥
 কমাৰক শনি পালে লোহাকেই পিটে ।
 ডেকা তিৰিক শনি পালে পানী-ঘাটত মুতে ॥
 নাপিতক শনি পালে মূৰ খুবে খুবেই ।
 বিধবাক শনি পালে পৰৰ ঘৰে ফুৰেই ॥
 চমাৰক শনি পালে ফুৰে চামৰা কাটি ।
 চেঙৰাক শনি পালে চেঙেৰীৰ পাচত ফুৰি ॥
 গৃহস্থক শনি পালে চোতাল থাকে বাছি ।
 যুৱতীক শনি পালে মিচিকাই মাৰে হাঁহি ॥
 লখিন্দাৰক লৈ বেউলা যাই ভাহি উটি ।
 দক্ষৰ যজ্ঞত শিৱে দিছিলেক মুক্তি ॥
 ডেকা তিৰিক শনি পালাক কৰি ফুৰে হাট ।
 চোৰ সবক শনি পালে বিচাৰি ফুৰে বাট ॥

ডুমুনীক শনি পালে ফুবে মাছ বেচি ।
 ববলাক শনি পালে ফুবে ছুৱাব হেচি ॥
 খাই মৰিল বকাসুৰ ভীমৰ হাতত ।
 লই মৰিল সিন্ধু ৰাজ পুত্ৰক মুণ্ডক ॥
 দিবা নৰি বলি ৰাজ্য পাতালক গৈলা ।
 জ্ঞানকীক হৰি ৰাৱণ সবংশে মৰিলা ॥
 কৰ্ণে দিলা গোহাঁইক পুতেকক কাটি ।
 চিত্ৰলেখাই কুমাৰক আনিছিল মাতি ॥
 ছয় মাহ শোৱে কুন্তকৰ্ণ মহাবীৰে ।
 যুৱতীক দেখিলে যুৱকৰ মন হবে ॥

পচলা কুটা—

দিহা—

লাজে আমাৰ চান্দাৰ চুন্দুৰ

কৰে নিদাকণী মাই ॥

সক জনী উঠি বোলে বৰ জনী বাই ।
 অতিথি আহিলে মই কি কৰো উপায় ॥
 বৰ জনী উঠি বোলে নকৰো মই চিন্তা ।
 বাবীৰ পচলা সৈতে পাতি থৈছো মিতা ॥
 শোলকা দাখান লই খচ্কে সোমাল বাবী ।
 চাৰি ফালে বিচাৰি ফুবে আঠিয়া কলৰ শাবী ॥
 পচলা কাটিলা তাই দুই মুনিহৰ সান্ধি ।
 ধৰাধৰি কৰি আনি মৈজাত থলা ডাঙি ॥
 পচলাৰ পানী টুপি মৈজাত বান্ধিলা ডোঙা ।
 সক জনী উঠি বোলে ঘৰতে পালো গঙ্গা ॥

পচলাৰ পানী টুপী ধৌ চিচাত ভবেই ।
 হুখীয়া জোৱাই আহিলে খাব হুতাহ পলেই ॥
 পচলা কুটিলা তাই আচেই আঙুল কৰি ।
 পচলাত পানী দেই আঠু সমান কৰি ॥
 পচলা বাকিলা তাই মুঠিল বাগে পাগে ।
 ধোবা কাউবী লই গেল বাহৰ আগে আগে ॥

ভূঁইকঁপৰ গীত—

দিহা—

শ্ৰাম বদনে বোলে,

বৈস বাল কানাই কদম তলে ॥

চাৰি পাচ জনে বাপা কৰি আছিল মেল ।
 জেঠৰ এক দিন থাকাত ভূঁইকঁপটো গেল ॥
 পচিমৰ পৰা আহিল হৰৌ হৰৌ কৰি ।
 তিৰি চলি হাতত ধৰি কৰে লবালবি ॥
 যি পোনে কৈছে কথা সেই পোনে বৈছি ।
 জেঠ মাছা শনিবাবে ভূঁইকঁপটো গৈছি ॥
 হাঁহ ভাহিল পাৰা ভাহিল আক ভাহিল গক ।
 ঘিৰ মিৰ কৰি ভাহি পবিল ভাত বাক্সা চক ॥
 শাল পুতিলা গাড়ী পুতিলা আক পুতিলা কৰা ।
 ভূঁইকঁপে উইলে দিলাক মাজ মৈজাত কুৱা ॥
 জোতাৰ পুতিলা নেঠা পুতিলা আক পুতিলা মাকু ।
 ভূঁইকঁপে উইলে দিলাক কোটা মাৰা কাৰু ॥
 শ্ৰামবায় গোসাই বৰত আমি আছিলো বাতি ।
 আলিস্তা কঠালগিলা খাছলো কাটি কাটি ॥

ভাউৰাৰ বিয়াৰ গীত—

আদা খালো তিনি চকাল জ্বাৰ খালো জিম ।
 আমাৰ মনত আছে মইনা হাৰ গৰে দিম ॥
 আয়াৰে কপালে আছে তিলকৰে ফোটা ।
 বামে সোলে প্ৰাণেশ্বৰী ওলাই মোকে মাতা ॥
 মাত্ৰ দিবা নৰো স্বামী পিতা আছে ঘৰে ।
 টিকিব স্বামী আহি পাছে ধনু ভাঙনা নৰে ॥
 বাপু গেছিল গুৱাহাটীক আয়াক চাবাৰ ছলে ।
 আয়া আছে সূতা কাটি লগৰীয়াৰ ঘৰে ॥
 লগৰীয়াই বোলে সখি ইতা হবো কি ।
 গাখিত আছে মলা তামখু বাপুক লগে দি ॥
 হোকাই কৰে টোবোত টোবোত চিলিমে কৰে চেও ।
 খচৌ মচৌ নকৰ বাপু তামখু লগে দেও ॥

দিহা—

কল কাটি সাজালো ভেল
 কৈনাথৰ টেমিত চূণ খাই আহিলো
 বহিকি ভাঙিলো মেল ॥
 মেল না'ল চকাটো বহিল যায় পাটোত ।
 চেলাংখান উইলেদি কৈনাৰ ভায়েকৰ হাতত ॥
 হাতোত না'ল বাৰীৰে বাবৰি শাক ।
 আমাৰে চানা আই তাতে ভালে ভালে থাক ॥
 হা হৰি আমি দুটী বনী, হা হৰি দুদিকে ওলালো
 হা হৰিএ দুইবো মুৰতে ফালি এ ।
 কালি কী এহে জুন জুন জুনুকা
 পকা ভামোল মানিকা হাচুটী দাবাবা যাও

লেহেৰা লেহেবী পৰিএ ভাঙিবো ভৰি
 মাথাৰে মুৰিয়াল নিয়াৰে ভিজাবো
 ডুৱাৰে ভিজাবো ভৰি ॥
 হৰি বোলা হৰিহে (জোকৰ দিয়া)
 এহিমানৰ কথা এবে এহিমনে থলো ।
 ভাউৰা পুৰাণৰ গীত ইতিকে কবিলো ॥

- সাধৰ—১। উপৰে থাকন্ত বীৰ নোচোৱন্ত মাটি ।
 চাৰি ভাই বিধাতাই থৈছে কাণ কাটি ।
 মূৰ খুগুৱা ভকতে গাখি আছে মালা ।
 ছলাবাৰি দি কোকালখন ইফাল সিফাল শালা
- ২। মাতা ওচৰত নাই বাপে জন্ম দিলা ।
 নোহে মিছা বাস্তবিকে মাটিত জন্মিলা ॥
 শেষে জিয়া তোতে প্ৰবেশিলা পৃথিৱীত ।
 দৈবে কহে বিচাৰিবা বাজ-মহিষীত ॥
- ৩। চৰণে প্ৰহাৰ কৰে ন কৰয় বোষ ।
 খাব দিয়ে কাড়ি লয় তথাপি সন্তোষ ॥
 দেৱতাক নমস্কাৰ কৰে বাবে বাৰ ;
 আপুনি নাখাই দেই অশ্লক আৰাৰ ॥
- ৪। তিনি ভাজ লাগা বীৰ অতি ভয়ঙ্কৰ ।
 কোকালত শলা দেখি ওপজয় ডৰ ॥
 এটা মাত্ৰ দাঁত সিয়ো লোহাবেসে দন্ত ।
 পুৱা হলে মাটি কাটি কৰে খণ্ড খণ্ড ॥

৫। দেই যদি নেদৰি, নেদে যদি দিৰি ॥

৬। লাগলি নাল্গেই নাল্গিলি লাগেই ॥

৭। তিনি অক্ষৰে পক্ষীৰ নাম ।

মাজৰটো মুচিলে বধে বাম ॥

সোঁহাতৰটো মুচিলে সকলোৱে খাই ।

বাঁও হাতৰটো মুচিলে নেবতে পাই ॥

৮। সত্য কালত মূৰত টুপী ।

কৃষ্ণা বত্ৰাবত ডুলিলা গোপী ॥

বাল্লণ মৰিল বামৰ হাতত ।

সেই ব্যঞ্জন আমাৰ পাতত ॥

৯। তিনি মহীয়া তিৰিটোৰ ছয় মহীয়া পেট ।

সেই পেট নি গোসাইৰ আগত ভেট ॥

১০। নাম ললে হোৱে পাপ মেকৰ সমান ।

ভকতে নে লোৱে নাম ইছাৰ কাৰণ ॥

১১। বামুণক মাৰিবা কপিলীক বধিবা,

অতিথিক নেদিবা ঠাই ।

ভাল ভাল মহন্তক, মূৰত কোবাই মাৰিবা

ভেবেসে ভকতি পাই ॥

১২। বামুণ হৈ নললে গাই।
 শুকত হৈ না মাৰে ভাই ॥
 সাধু হৈ নাখালে মদ।
 আৰা তিন জনে নাপাই পৰম পদ ॥

১২। লহ কৰ পাবাৰ আখৰ, গোৱালপাবাৰ বাখাৰ,
 মুৰিকোনাৰ জাপি, কমাৰকুছিৰ আপি,
 হাজলীয়া ফোটা, সৰ্বেবাৰীৰ লোটা,
 চৰিয়াৰ চক, সাতদলাৰ গক,
 জাগ্ৰাৰ মহ বলোৱাৰ জোক,
 ইয়াত নেথাকে অতিথি লোক ॥

শুন বাপু শুন, এক ডাল টোকানৰ নটা গুণ
 হাতৰ শাখা, পানীৰ জোখা, দেখলি সাপ পেলালি মাৰি.
 নহলে পিৰা বহিৰি পাৰি
 শত্ৰুৱে না পাৰে লাই, বাটৰ কুকুৰে থাকে চাই
 সাকে শোকোতাই বান্ধবি ভাব, নহল বৈঠা হৰি পাৰ,
 কিনো বুঢ়াৰ আমোল,
 ও ভোটাই খুন্দে তামোল ॥

অন্ত

উন্মিষ্যত কথা

বা

সন্ত-চরিত ।

মহাকবি ও কবিচন্দ্র বচিত ।

প্রকাশক

শ্রীমহেশ্বর দেব গোস্বামী

ও

শ্রীআনন্দচন্দ্র দেব গোস্বামী

বেঙ্গালবাসী, কলিকাতা ।

PRINTED BY B. CHATTERJEE AT THE
ARYAN PRESS
CALCUTTA.